

Arrest

nr. 118 970 van 17 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, op 21 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 9 januari 2012 gedateerd schrijven diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 april 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 19 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 11.01.2012 en de aanvullingen van 09.08.2012 en 02.10.2012 ingediend door :

[M.E.D.V.] [...]

Nationaliteit: Kameroen

[...]

Wettelijk vertegenwoordiger van:

[Y.A.J.M.] [...] met nationaliteit Kameroen

[D.J.] [...] met nationaliteit Nederland

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel element aanhaalt als mogelijke buitengewone omstandigheid waardoor zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Concreet dienen wij dus te stellen dat er geen enkele buitengewone omstandigheid is waardoor betrokkene haar aanvraag niet zou kunnen indienen in haar land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Dat het minderjarige kind, [D.J.] op 30.12.2012 intussen de Nederlandse nationaliteit heeft bekomen, kan evenmin aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bij beslissing van 10.04.2013 (zie bijlage 20) werd immers geoordeeld dat hem geen verblijf van meer dan drie maanden in België kan worden toegestaan. De beslissing d.d. 10.04.2013 ging vergezeld van een bevel afgeleverd tot terugbrenging van het minderjarige kind naar de plaats vanwaar hij gekomen is of alwaar hij legaal kan binnenkomen en verblijven (zie bijlage 38). Zodanig is er ook van een verbreking van de familiale banden geen sprake.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene is in september 2009 in België toegekomen en haar verblijf, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere verwijzing naar ernstige humanitaire redenen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De advocaat van betrokkenen stelt vervolgens dat het zeer aannemelijk is dat zelfs indien een terugkeer naar Kameroen mogelijk zou zijn, de Kameroense overheden haar niet in het bezit zouden stellen van de nodige documenten om haar verzoek art. 9.2 te kunnen staven. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt die deze bewering kunnen staven. Ten tweede dienen vreemdelingen die gebruik willen maken van art. 9bis uit de Vreemdelingenwet zich te schikken naar de voorwaarden vermeld in dit artikel. Dit artikel vermeldt duidelijk dat er buitengewone omstandigheden dienen aanwezig te zijn om een aanvraag art 9bis in te dienen. Bovenstaande bewering vormt geen buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene dient de desbetreffende wetgeving te respecteren.

De overige aangehaalde elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw, met name dat zij Nederlands leerde, een cursus maatschappelijke integratie volgde, sociale verplichtingen naleeft en bijgevolg een ziekteverzekering heeft afgesloten, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt, een vrienden-en kennissenkring heeft opgebouwd en persoonlijke verklaringen zou voorleggen, hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene regelmatig officieus tewerkgesteld wordt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar zij nooit de officiële toestemming heeft gekregen om op het Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van de Vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60"*.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat het beroep laattijdig werd ingesteld en bijgevolg onontvankelijk is.

3.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op 19 april 2013 aan verzoekster ter kennis werd gebracht en dat de beroepstermijn van dertig dagen dus vanaf 20 april 2013 begint te lopen. Aangezien de dertigste dag van deze termijn in casu een zondag is, wordt de vervaldag, overeenkomstig artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, te weten dinsdag 21 mei 2013, nu maandag 20 mei 2013 een wettelijke feestdag is.

Het op 21 mei 2013 ingestelde beroep werd derhalve tijdig ingediend.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting in haar syntheseseminarie:

“Het artikel 8 E.V.R.M. beschermt het privé, familie- en gezinsleven.

Het artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat gedaagde er van op de hoogte is van verzoekster moeder is van een minderjarig kind ([D.J.]) dat de Nederlandse nationaliteit heeft.

Verzoekster staat in voor de zorg van haar kinderen. Het is voor haar onmogelijk om terug te keren naar Kameroen met de kinderen. Het Nederlandse kind heeft geen verblijfsrecht in Kameroen, noch is er de toestemming van de Nederlandse vader om er heen te gaan.

Gedaagde verwijst in de bestreden beslissing naar de bijlage 20 dd. 10.04.2013 die ten aanzien van [D.J.] werd genomen met bijlage 38 bevel tot terugbrenging.

Dat gedaagde echter vergeet te vermelden dat ten aanzien van verzoekster, zijn moeder, géén bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd bij de weigering verblijf dd. 15.04.2013.

Bijgevolg kan het zoontje van verzoekster niet naar Kameroen en kan verzoekster zelf kan niet naar Nederland, zodat er wel degelijk sprake is van een verbreking van de familiale banden, die dienden aanvaard te worden als buitengewone omstandigheden.

Dat deze beslissingen bovendien werden aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij verzoekschrift dd. 21.05.2013.

Dat de verwantschap met haar zoon, niet slechts een 'gewone' sociale relatie uitmaakt, zodat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Indien verzoekster verplicht zou worden naar Kameroen terug te keren louter om de vormvereiste van het artikel 9, al. 2 van de vreemdelingenwet na te leven zou dit dan ook een inmenging vormen in het gezinsleven van dit uiterst kwetsbare gezin.

De Raad van State heeft in verscheidene arresten door de jaren heen vermeld dat deze inmenging niet valt onder de uitzonderingen op het artikel 8, § 2 van het E.V.R.M.: R.v.St. 25 maart 1994, nr. 46.660, T. Vreemd. 1994 (verkort), 132; R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972, T. Vreemd. 1997, 31; R.v.St. 16 maart 1999, nr. 79.295, T. Vreemd. 1998, 329; R.v.St. 7 november 2001, nr. 100.587, Rev.dr.étr. 2001, 704; R.v.St. 27 augustus 2004, nr. 134.410, J.dr.jeun. 2004,40.

Het spreekt voor zich dat de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringsplicht alsook artikel 8 EVRM heeft geschonden.

Tenslotte is het artikel 9 bis geschonden doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op een gebrekkig gemotiveerde manier en met schending van het E.V.R.M. heeft geweigerd dit artikel toe te passen op de situatie van verzoekster.”

4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift en haar syntheseseminarie blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de

bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster betoogt dat een van haar kinderen, gelet op het feit dat dit kind de Nederlandse nationaliteit heeft, geen verblijfsrecht in Kameroen heeft en dat de vader van dit kind haar ook geen toestemming verleende om met dit kind naar dat land te vertrekken. Zij stelt dat er voor haar dus er wel degelijk een beletsel bestaat om via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Verweerder werpt evenwel terecht op dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet heeft aangevoerd dat haar zoon J.D. geen verblijfsrecht in Kameroen heeft en dat diens vader geen toelating verleent om met dit kind naar Kameroen af te reizen. Verzoekster kan dan ook niet voorhouden dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden of een beoordelingsfout maakte door geen rekening te houden met bepaalde inlichtingen die zij zelf niet dienstig achtte om mee te delen, laat staan als buitengewone omstandigheid aan te voeren.

Louter ten overvloede moet tevens worden geduid dat verzoekster niet aantoont dat het niet mogelijk zou zijn om voor haar minderjarige kind J.D. een, weze het tijdelijk, verblijfsrecht in Kameroen te verkrijgen en dat zij evenmin aantoont dat de vader van dit kind die zelf niet in België verblijft er zich zou tegen verzetten dat zijn kind in het gezelschap van de moeder naar Kameroen zou reizen.

Daarnaast voert verzoekster aan dat verweerder in de bestreden beslissing niet heeft aangegeven dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Zij zet evenwel niet uiteen waarom zij meent dat een dergelijke vermelding vereist zou zijn. Het ontbreken van deze vermelding leidt immers niet tot het besluit dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aantoonde. Uit het gegeven dat ten aanzien van haar geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen kan immers hoe dan ook niet worden afgeleid dat het voor haar moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om terug te keren naar haar land van herkomst om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

Waar verzoekster aangeeft dat bepaalde door verweerder genomen beslissingen het voorwerp uitmaken van een procedure voor de Raad moet andermaal worden vastgesteld dat zij dit niet als een buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd, zodat verweerder de hangende procedures niet bij het nemen van zijn beslissing diende te betrekken.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

4.2.3. Daar de bestreden beslissing op zich niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij van haar familie- of gezinsleden wordt gescheiden of haar verblijfssituatie of deze van haar gezinsleden wordt gewijzigd kan zij ook niet worden gevolgd in haar stelling dat deze beslissing een inmenging vormt in haar gezinsleven en dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. De verwijzing naar een aantal arresten van de Raad van State die werden uitgesproken in zaken waarbij de feitelijke situatie niet vergelijkbaar is met deze in voorliggende zaak doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK